

[Pia Kjærsgaard]

partiet har stillet forslag om en debat på organisationsområdet – en debat, som vi altså stadig væk fastholder til tirsdag.

Dette forslag er et lille borgerligt skridt mod retten til at bevare sit arbejde på grund af kvalifikationer og evner og ikke på grund af indlemelse i en rød fagforening. Forslaget har været undervejs i flere år, og når det så endelig lykkes at ruske en smule op i regeringen, viser det sig kun at være en halvkvædet vise, den kommer med.

Forslaget skal nemlig primært være en beskyttelse af de offentligt ansatte, som denne regering så gerne forgylder, ikke mindst under finansministerens ledelse. Forslaget skal således ikke sikre det frie valg til en organisation, men er et bodsforlag, der skal lovgive om, hvad der skal gøres, hvis en privat ansat uretmæssigt fyres. Der er ingen som helst sikring af den frie organisationsret i dette forslag, som regeringen med piber og trommer har sat sin pressetjeneste til at opreklamere som et lovforslag, der skal give fagforeningsfrihed.

Alligevel indeholder selve lovteksten ikke ét eneste sted ordet »organisationsfrihed«. Der er altså ikke tale om et forslag, der afskaffer eksklusivaftaler eller sikrer organisationsfrihed. Jeg håber stadig væk, at jeg får en forklaring enten fra ministeren eller en af de borgerlige ordførere på, hvorfor man ikke har fremsat et sådant forslag. Grunden er nok, at regeringen er alt for nært tilknyttet Socialdemokratiet; det bærer dette forslag i hvert fald præg af. Socialdemokratiet behøver såmænd ikke at være så bange, hvis dette forslag imod forventning skulle blive vedtaget inden sommerferien.

For Fremskridtspartiet har det aldrig nogen sinde drejet sig om kroner og øre, men om menneskelige rettigheder. For regeringen ser det ud til at være et spørgsmål om kroner og øre, hvis man er privat ansat, og det mener jeg er helt fejlet. Det drejer sig om genansættelser over hele linjen, for genansættelser er alfa og omega for de mange, der allerede har måttet forlade deres arbejde på grund af nogle røde fagforeningers organisationstvang. Fremskridtspartiet anerkender naturligvis, at der er røde fagforeninger, hvis holdninger bygger på socialisme, men Fremskridtspartiet anerkender så sandelig også, at der er frie, hvide fagforeninger i dette land, og at det er en menneskeret selv at kunne bestemme, hvilken forening man vil tilhøre.

Som bekendt er det en grundlovssikret ret, som vi her af en eller anden grund fortsat diskuterer, men når der ikke handles, må der ringes med alarmklokkerne og diskussionerne fortsætte.

Jeg forstår ikke, hvorfor det kun er offentligt ansatte, der skal genansættes til den evige hvile, og hvorfor private lønmodtagere ikke skal have samme ret. Jeg forstår ikke, hvorfor en privat lønmodtager skal hives igennem et retsmaskineri og risikere at blive spist af med 24 måneders løn for derefter at risikere aldrig mere nogen sinde i sit arbejdende liv at komme ind til sit fag igen på grund af fagforeningstruslen og dens tvang. Jeg forstår ikke, at denne regering vil tillade betaling i discountstørrelse som kompensation for en organisationspræget fyring. Hvorfor fastholder regeringen ikke genansættelseskravet i stedet for at blande penge ind i spørgsmålet? Det er svagt, og det er for dårligt.

Derudover er debatten kun velegnet til orientering. Lovforslaget vil ikke kunne vedtages inden Folketingets sommerferie – det tror jeg i hvert fald ikke – så det er en slags paradeforestilling, når regeringen nu har fremsat dette svage forslag.

For at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg sige, at Fremskridtspartiet naturligvis tilslutter sig forslaget. Det er et lille bitte skridt i den rigtige retning, men det har intet med afskaffelse af eksklusivaftaler at gøre.

(Kort bemærkning).

Svend Åge Petersen (KF):

Det var godt, vi fik det sidste af fru Pia Kjærsgaards tale med, for ellers ville jeg have bedt om at få uddybet, hvad hun mente med udtrykket, at debatten kun var »velegnet til orientering.« Nu fik vi at vide, hvad Fremskridtspartiet ville med dette lovforslag, og det var godt, selv om man undervejs havde nået at skælde det godt og grueligt ud og kalde det et forkølet forslag.

Det helt konkrete, jeg vil spørge om, er: Hvordan forestiller fru Pia Kjærsgaard sig at genansættelse skal være aktiv og effektiv de steder, hvor der er gået en konflikt på arbejdspladsen forud for, at man når til problemstillingen? Er det Fremskridtspartiets mening, at denne medarbejder skal tvinges tilbage i et genansættelsesforhold, vel at mærke når der først har været en konflikt på den enkelte arbejdsplads? Hvordan forestiller man sig det skal kunne foregå?